

Odkaz:

Rozsudek Soudního dvora (šestého senátu) ze dne 29. září 1987, De Boer Buizen BV proti Radě a Komisi Evropských společenství, věc 81/86, Recueil 1987, s. 3677¹

Klíčová slova:

Mimosmluvní odpovědnost – Režim vývozu ocelových trubek

Předmět:

Prohlášení mimosmluvní odpovědnosti Společenství, na základě článku 215 Smlouvy o EHS, za škodu, kterou žalobkyně utrpěla v důsledku opatření přijatých orgány Společenství k provedení Dohody se Spojenými státy americkými o obchodu s ocelovými rourami a trubkami ze dne 7. ledna 1985 (Úř. věst. L 9, s. 1)

Skutkové okolnosti:

I – Skutkový stav a řízení

1. Právní rámec sporu

Po sérii opatření přijatých orgány Spojených států amerických a postihujících dovoz určitého ocelářského zboží pocházejícího ze Společenství zahájila Komise v roce 1982 jednání, která vyústila dne 21. října 1982 v uzavření Dohody mezi Společenstvím a Spojenými státy americkými o oceli (Úř. věst. L 307, s. 1). Tato dohoda stanovila, že opatření přijatá americkými orgány budou zrušena výměnou za to, že Společenství omezí vývoz některých výrobků z oceli uvedených na seznamu připojeném k textu dohody; ocelové roury a trubky nebyly na tomto seznamu uvedeny. Mimoto, tyto výrobky nejsou zahrnuty do přílohy I Smlouvy o ESUO, a neřídí se tak ustanoveními této smlouvy, nýbrž ustanoveními Smlouvy o EHS.

Dohodu z roku 1982 doprovázela výměna dopisů, rovněž datovaných 21. říjnem 1982, v rámci níž orgány Společenství prohlásily, že po dobu platnosti této dohody, tj. do konce roku 1985, roční vývoz ve Společenství vyrobených ocelových rour a trubek do Spojených států pravděpodobně nepřekročí průměrný objem těchto vývozů dosažený v letech 1979 až 1981.

Nicméně poté, co se ukázalo, že dovoz překračuje tuto referenční úroveň, vyhlásily americké orgány v listopadu 1984 jeho absolutní zákaz. Následně nová jednání mezi Komisí a americkými orgány vyústila dne 7. ledna 1985 v uzavření nové dohody (Úř. věst. L 9, s. 1). Tato dohoda, platná nejprve do 31. prosince 1986, ale následně prodloužená do 30. září 1989 [nařízením Rady č. 3710/85 a 3711/85 ze dne 10. prosince 1985 (Úř. věst. L 355, s. 97 a 100)], v podstatě stanoví, že Společenství omezí svůj vývoz ocelových rour a trubek do Spojených států na 7,6 % spotřeby amerického trhu odhadované pro období let 1985 a 1986, během něhož budou vyžadovány vývozní licence.

Na základě dohody z roku 1985 stanovily orgány určitá prováděcí pravidla. Rada přijala na základě článku 113 Smlouvy nařízení č. 60/85 ze dne 9. ledna 1985 o vývozu ocelových rour a trubek do Spojených států amerických (Úř. věst. L 9, s. 13). Komise přijala na základě čl. 5 odst. 8 výše uvedeného nařízení Rady nařízení č. 61/85 ze dne 9. ledna 1985 o kontrole

¹ Jednací jazyk: nizozemština

Společenství nad vývozem ocelových rour a trubek do Spojených států amerických (Úř. věst. L 9, s. 19).

V příloze III nařízení č. 60/85 rozdělila Rada mezi členské státy množství, na která Společenství přistoupilo při omezení svého vývozu, a to na základě klíče, který – v souladu s pátým bodem odůvodnění nařízení – bral v úvahu tradiční strukturu obchodu.

Třetí bod odůvodnění nařízení č. 60/85 stanoví, že přísluší členským státům, aby „na základě objektivních kritérií rozdělily mezi podniky množství, jež jim budou ... přidělena“. Podle článku 5 nařízení veškerý vývoz Společenství podléhá udělení vývozní licence příslušnými orgány každého členského státu. Článek 5 ve svém odstavci 1 upřesňuje, že vývozy Společenství podléhají předložení vývozní licence, jakož i vývozního certifikátu. Odstavec 2 téhož článku mimo jiné stanoví, že každá licence musí označovat podnik vyrábějící ocelové roury a trubky ve Společenství a usazený ve vydávajícím členském státě, který je držitelem přidělu, na jehož základě byla licence vystavena. Nicméně podle čl. 5 odst. 4 mohou být licence převáděny výrobními podniky na podniky distribuční ve stejném členském státě či v jiných členských státech za předpokladu, že tyto převody jsou předem oznámeny orgánům členského státu, ve kterém je usazen podnik, který licenci převádí. V každém případě podle čl. 3 odst. 5 nařízení č. 61/85 může být každá licence převedena pouze jednou.

2. Žalobkyně

Žalující společnost je distributorem ocelových rour a trubek. Již několik let se specializuje na vývoz ocelových rour a trubek do Spojených států amerických. V roce 1983 učinila dva kroky za účelem upevnění svého postavení na americkém trhu, a to nákup skladovací plochy v Huntsville (Texas) a založení americké dceřiné společnosti. Vývoz do Spojených států se tak stal hlavním zdrojem jejího zisku (v roce 1983: 45 % a v roce 1984: 75 %).

V září a říjnu 1984 se žalobkyně smluvně zavázala, že koupí určité množství ocelových rour (3 000 tun), které byly dodány německými a francouzskými výrobci na jaře roku 1985, za účelem jejich vývozu do Spojených států. Vývoz těchto rour do Spojených států se stal nemožným kvůli nařízení č. 60/85 a 61/85 a žalobkyně byla nucena předmětné zboží prozatímně uskladnit. Žalobkyně tvrdí, že jí v důsledku nemožnosti vývozu a následného uskladnění zboží vznikla škoda; domnívá se, že právní úprava Společenství je v této věci protiprávní, a Společenství je proto povinno uvedenou škodu nahradit.

Krom toho se žalobkyně obává, že ztratí tržní podíl, který ve Spojených státech získala; utrpěná škoda tak zahrnuje i ztrátu zisku, kterého by bývala mohla dosáhnout, kdyby nedošlo k přijetí sporných opatření.

3. Předmět sporu

Poté, co žalobkyně vyčíslila rozsah škody, kterou údajně utrpěla v důsledku sporné právní úpravy, navrhuje, aby v současném stadiu sporu Soudní dvůr rozhodl pouze o existenci či neexistenci mimosmluvní odpovědnosti Společenství v důsledku přijetí sporné právní úpravy, a v pozdějším stadiu, aby se strany dohodly ohledně přesného rozsahu škody.

4. Řízení

Žaloba žalující společnosti byla zapsána v kanceláři Soudního dvora dne 17. března 1986.

Písemná část řízení proběhla obvyklým způsobem.

Rozhodnutím ze dne 19. listopadu 1986 podle čl. 95 odst. 1 a 2 jednacího řádu Soudní dvůr přidělil věc šestému senátu.

Po vyslechnutí zprávy soudce zpravodaje a stanoviska generálního advokáta Soudní dvůr rozhodl o zahájení ústní části řízení bez dokazování; vyzval však Radu a Komisi, aby odpověděly na jednu, respektive dvě otázky.

II – Návrhová žádání účastnic řízení

De Boer Buizen BV, žalobkyně, navrhuje, aby Soudní dvůr:

- 1) shledal Společenství odpovědným za škodu, která byla žalobkyni způsobena tím, že od 1. ledna 1985 bylo zabráněno jejím vývozům ocelových rour a trubek do Spojených států amerických následkem opatření, která byla přijata orgány za účelem provedení dohody se Spojenými státy americkými o obchodu s ocelovými rourami a trubkami uzavřené v lednu 1985;
- 2) rozhodl, že účastnice řízení se dohodnou na rozsahu škody, která byla žalobkyni způsobena, a že v případě, že se nedohodnou, bude řízení pokračovat za účelem stanovení rozsahu škody;
- 3) uložil žalovaným náhradu nákladů řízení.

Rada a Komise, žalované, navrhují, aby Soudní dvůr:

- 1) odmítl žalobu jako nepřijatelnou nebo, podpůrně, ji zamítl jako neopodstatněnou;
- 2) uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III – Žalobní důvody a argumenty účastnic řízení

K přípustnosti

Rada, žalovaná, tvrdí, že podle nařízení č. 60/85 přísluší členským státům, aby rozdělily mezi podniky množství, jež jim budou přidělena v rámci plnění euro-americké dohody o rourách a trubkách, a pro Společenství není v této věci vyhrazena žádná pravomoc. Ze spisu vyplývá, že rozhodnutí, jež se nepříznivě dotklo žalobkyně, bylo přijato vnitrostátním orgánem zajišťujícím provádění napadených předpisů Společenství; žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu u vnitrostátních soudů. Za těchto okolností je pochybné, zda tvrzená protiprávnost může být přičítána orgánu Společenství. Podle ustálené judikatury Soudního dvora mají totiž pouze vnitrostátní soudy pravomoc k uložení náhrady škody způsobené vnitrostátními orgány (v tomto ohledu Rada poukazuje zejména na rozsudek ze dne 26. února 1986, 175/84, Krohn v. Komise, Recueil, s. 753, 763).

Podle *Komise, žalované*, není procesní prostředek uvedený v článku 215 přípustný, existuje-li jiný nápravný prostředek, který je schopný zajistit dotyčným stranám účinnou ochranu. Tak je tomu v projednávaném případě, neboť žalobkyně měla možnost obrátit se na vnitrostátní soud, aby určil, že vnitrostátní orgány pochybily, když jí odmítly vydat licenci. V tomto řízení by mohla být vznesena otázka platnosti nařízení Společenství a rozhodnutí takové otázky ve prospěch žalobkyně by této následně umožnilo žádat náhradu na vnitrostátní úrovni.

Žalobkyně tvrdí, že vzniklá škoda není důsledkem prováděcího rozhodnutí, jež bylo učiněno vnitrostátním orgánem, ale přímým důsledkem vstupu v platnost sporných nařízení. Zdůrazňuje, že z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že žaloba na náhradu škody představuje samostatnou žalobu mající svou zvláštní funkci v systému procesních prostředků. Kromě toho vnitrostátní právní prostředky neposkytují účinnou ochranu, zejména z toho důvodu, že zrušení vnitrostátního rozhodnutí nenutí vnitrostátní orgány, aby zaujaly jiný postoj, ledaže zasáhne zákonodárce Společenství (žalobkyně poukazuje zejména na rozsudek ze dne 12. dubna 1984, 281/82, Unifrex v. Komise a Rada, Recueil, s. 1969). Kromě tohoto žalobkyně podotýká, že vnitrostátní orgán nemůže být shledán odpovědným za škodu způsobenou použitím normativního aktu Společenství, který je následně prohlášen za neplatný (viz rozsudek ze dne 13. února 1979, 101/78, Granaria, Recueil, s. 636). Potvrzuje také, že se domáhala zrušení rozhodnutí, jímž jí bylo odmítnuto udělení licence, u vnitrostátního soudu, *College van Beroep voor het Bedrijfsleven*.

K věci samé

Žalobkyně tvrdí, že způsob provádění euro-americké dohody orgány měl za následek nespravedlivé rozdělení břímě. Distributoři jsou vůči výrobcům diskriminováni, jelikož jedinými beneficienty režimu licencí jsou výrobci. Převádění licencí je v praxi nemožné, neboť kvóta je zcela spotřebována samotnými výrobci nebo jejich dceřinými společnostmi. Režim tak nespravedlivě znevýhodňuje distributory, přičemž splnění závazků Společenství vůči Spojeným státům americkým by mohlo být zajištěno rozumnějším systémem vývozních licencí. Taková diskriminace je zvláště svévolná v tom, že to byli spíše distributoři, nežli výrobci, kteří otevřeli americký trh pro výrobky Společenství.

Mimoto, sporný režim zakládá diskriminaci mezi členskými státy podle konkrétní situace výrobců v těchto státech. Podíl na vývozu přidělený Nizozemsku je následkem toho velmi vysoký ve srovnání s podílem přiznaným ostatním členským státům, přihlédne-li se k tradičním strukturám obchodu. Dotyčné množství jde navíc téměř celé ve prospěch jediného významného výrobce, jehož není žalobkyně tradičním zákazníkem.

Konečně, žalující společnost poznamenává, že se obrátila na řadu výrobců s žádostí o převod licencí, ale marně. Dodává, že nepředvíдалa – a ani nemohla předvídat – že počínaje lednem 1985 budou licence udělovány pouze výrobcům, třebaže s možností převodu na distribuční podniky. V důsledku toho byla utrpěna škoda nepředvídatelná, a nemůže být tedy přičítána žalobkyni samotné.

Rada a Komise, žalované, odpověděly, že systém licencí není diskriminační. Se zřetelem k opatřením nezbytným pro restrukturalizaci evropského ocelářského průmyslu a ke skutečnosti, že dohoda z roku 1982 se vztahovala pouze na zboží vyrobené ve Společenství, bylo rozhodnuto, že vývozní licence budou udělovány v první řadě výrobcům. Pouze výrobci jsou totiž přímo dotčeni euro-americkou dohodou o ocelových rourách a trubkách: jsou nuceni přistoupit ke snížení své celkové výroby, zatímco distributoři jsou dotčeni pouze částečně, protože si podrželi možnost pokračovat ve vývozech do Spojených států rour a trubek pocházejících ze třetích zemí. Řada evropských zemí, jako Rakousko, Rumunsko a Norsko, obvykle odprodává významnou část své produkce oceli do Spojených států prostřednictvím podniků usazených ve Společenství. Při bližším pohledu je rozlišování mezi výrobcem a distributorem ospravedlněno rozdílnými dopady, které má omezení vývozu na každou z obou skupin.

Žalované dále tvrdí, že rozdělení břímě mezi členské státy není svévolné, ale je založeno na objektivním kritériu, totiž na tradiční struktuře obchodu.

Komise poté zdůrazňuje, že podle judikatury Soudního dvora vzniká odpovědnost Společenství za normativní akty pouze při dostatečně závažném porušení normy vyšší právní síly chránící jednotlivce a při vážném a zjevném nedodržení mezí, které jsou závazné pro výkon pravomocí dotčeného orgánu. Ani jeden, ani druhý předpoklad nebyl v této věci naplněn. V každém případě dodržování tradičních struktur obchodu nepředstavuje normu vyšší právní síly mající chránit jednotlivce. Komise dodává, že v tomto případě orgány disponují posuzovací pravomocí, což znamená, že musí vážit všechny dotyčné zájmy a že jejich rozhodnutí může způsobit určitou újmu jednotlivým zájmům (v tomto ohledu se odvolává na rozsudek ze dne 18. března 1980 ve spojených věcech 154, 205, 206, 226 až 228, 263 a 264/78, 39, 31, 83 a 85/79, Valsabbia a další, Recueil, s. 907).

Žalované závěrem tvrdí, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi aktem, jehož legalita je napadena, a údajnou škodou. Škoda je přičitatelná samotné žalující společnosti, neboť v době, kdy rozšiřovala své aktivity do Spojených států (září a říjen 1984), si mohla být vědoma, že na vývozy ocelových rour může být zaveden systém licencí vzhledem k silnému tlaku Spojených států na Společenství ohledně vývozu tohoto zboží. Žalobkyně kromě toho neprokázala, že učinila vše, co bylo v jejích možnostech, aby omezila rozsah škody, která jí vznikla po vstupu v platnost sporného režimu; zejména mohla využít možnosti získat licence od některého z výrobců, která byla podle tohoto režimu k dispozici.

Právní otázky:

¹ Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 17. března 1986 společnost De Boer Buizen BV, se sídlem v Heerhugowaard (Nizozemsko), podala podle článku 178 a čl. 215 druhého pododstavce Smlouvy o EHS žalobu na náhradu škody, která jí měla být způsobena v důsledku opatření přijatých Radou a Komisí za účelem provedení Dohody mezi Společenstvím a Spojenými státy americkými o obchodu s ocelovými rourami a trubkami (Úř. věst. L 9, s. 2), uzavřené v lednu 1985 (dále jen „dohoda“).

² Žalobkyně se ve své žalobě domáhala, aby Společenství bylo shledáno odpovědným za škodu, kterou žalobkyně údajně utrpěla tím, že počínaje 1. lednem 1985 jí bylo zabráněno vyvázet ocelové roury a trubky do Spojených států; v dalším průběhu řízení však upřesnila, že strany by se měly dohodnout ohledně rozsahu vzniklé škody, a pro případ, že by se nedohodly, by mělo být pokračováno v řízení před Soudním dvorem. Rada a Komise založily svou obranu zejména na otázce, zda by Společenství mělo být odpovědné za škodu vzniklou žalobkyni, ačkoliv zároveň vyslovily i pochybnosti ohledně existence této škody.

³ Jelikož se spor mezi účastnicemi řízení týkal hlavně přípustnosti žaloby a údajné protiprávnosti chování vytykaného orgánům, měly by být tyto body přezkoumány jako první.

⁴ Pro podrobnější popis právního rámce sporu, skutkových okolností věci a žalobních důvodů a argumentů účastnic řízení se odkazuje na zprávu k jednání. Tyto údaje ze spisu jsou dále převzaty pouze v míře nezbytné pro úvahy Soudního dvora.

K přípustnosti

⁵ Žalované orgány tvrdí, že žaloba není přípustná. Domnívají se, že podnik se nemůže uchýlit k procesnímu prostředku podle článku 178 a čl. 215 druhého pododstavce Smlouvy o EHS, pokud existuje jiný prostředek způsobit mu zajistit účinnou ochranu. Tak je tomu v projednávaném případě, neboť žalobkyně měla možnost napadnout u vnitrostátních soudů odmítnutí vydat jí vývozní licence.

⁶ Rada zdůrazňuje, že provedení dohody bylo uskutečněno zejména nařízením Rady č. 60/85 ze dne 9. ledna 1985 o omezení vývozu ocelových rour a trubek do Spojených států amerických (Úř. věst. L 9, s. 13). Toto nařízení ve svém čl. 5 odst. 1 výslovně stanoví, že vývozní licence jsou vydávány příslušnými orgány každého členského státu v mezích množství, jež jim bylo přiděleno. Rozdělení této národní kvóty mezi podniky tedy přísluší výlučně vnitrostátním orgánům.

⁷ Podle Komise se žalobkyně měla obrátit na příslušný vnitrostátní soud, napadnout odmítnutí vývozní licence a v tomto rámci vznést otázku platnosti předmětných nařízení Společenství. Pokud by takové řízení skončilo určením, že licence byla odmítnuta protiprávně, mohla se žalobkyně o toto určení opřít při podání žaloby na náhradu případné škody u vnitrostátního soudu.

⁸ V tomto ohledu je třeba poznamenat, že žalobkyně napadá nikoli opatření přijatá vnitrostátními orgány při provádění nařízení Společenství, ale tato nařízení samotná, jelikož vytýká Radě a Komisi, že udělení licencí ze strany vnitrostátních orgánů pro vývoz ocelových rour a trubek do Spojených států vyhradily pouze výrobcům tohoto zboží. Z článku 5 výše uvedeného nařízení Rady č. 60/85, jakož i z článku 3 nařízení Komise č. 61/85 ze dne 9. ledna 1985 o kontrole Společenství nad vývozem ocelových rour a trubek do Spojených států amerických (Úř. věst. L 9, s. 19), totiž vyplývá, že vývozní licence mohou být udělovány pouze podnikům vyrábějícím toto zboží.

⁹ Podle ustálené judikatury Soudního dvora byla žaloba na náhradu škody podle článku 178 a čl. 215 druhého pododstavce zavedena jako autonomní žaloba, plnící zvláštní funkci v rámci systému procesních prostředků, jejíž použití podléhá podmínkám stanoveným se zřetelem k jejímu zvláštnímu účelu. Třebaže musí být posuzována ve světle celého systému soudní ochrany jednotlivců, a její přípustnost tak v některých případech může být podmíněna předchozím vyčerpáním vnitrostátních procesních prostředků, jimiž se lze domáhat zrušení rozhodnutí vnitrostátního orgánu, je nicméně zapotřebí, aby tyto vnitrostátní procesní prostředky poskytovaly účinnou ochranu dotyčným jednotlivcům a aby mohly vést k uložení náhrady za uplatňovanou škodu.

¹⁰ O takovou situaci, tedy že dotyčný podnik mohl dosáhnout buď vydání licence, nebo náhrady škody způsobené odmítnutím licenci vydat, se v tomto případě nejedná. Vnitrostátní orgány totiž byly na základě výše uvedených ustanovení nařízení č. 60/85 a 61/85 povinny udělit vývozní licence pouze podnikům vyrábějícím roury a trubky, zatímco distribuční podniky mohly takovou licenci získat pouze prostřednictvím převodu od výrobního podniku. Zrušení odmítnutí udělit takovou licenci distribučnímu podniku ze strany vnitrostátního soudu nemůže založit právo uvedeného podniku buď obdržet licenci, anebo dosáhnout náhrady škody, která tomuto podniku mohla vzniknout. Tak je tomu i v případě, že vnitrostátní soud shledá, poté co v této souvislosti položí Soudnímu dvoru předběžnou otázku podle článku 177 Smlouvy, že ustanovení předmětných nařízení jsou neplatná.

¹¹ Z těchto úvah vyplývá, že námitku nepřípustnosti vznesenou žalovanými orgány nelze přijmout.

K věci samé

¹² Žalobkyně tvrdí, že režim zavedený Společenstvím za účelem provedení dohody je protiprávní. Na jedné straně tento režim vede k diskriminaci distributorů vzhledem k výrobcům, kteří jsou jedinými příjemci licencí pro vývoz ocelových rour a trubek.

Na straně druhé má za následek nespravedlivé a diskriminační rozdělení vývozní kvóty Společenství mezi členské státy, aniž by přihlížel k tradičním strukturám obchodu.

13 Co se týče údajné diskriminace distributorů vzhledem k výrobcům, žalobkyně uznává, že nařízení č. 60/85 a 61/85 umožňují převod licence výrobním podnikem na podnik distribuční. Tato možnost je však ve skutečnosti velmi omezená, neboť veškeré licence spotřebovávají sami výrobci nebo jejich dceřiné společnosti. Distributorům je tak bráněno pokračovat ve vývozu rour a trubek do Spojených států, třebaže to byli spíše oni nežli výrobci, kdo otevřeli americký trh pro ocelářské zboží ze Společenství.

14 V této souvislosti je třeba poznamenat, že dohoda se vztahuje pouze na vývozy, ze Společenství do Spojených států, ocelových rour a trubek pocházejících ze Společenství („steel pipes and tubes ... originating in the Community“, bod 1 věta první). Z toho vyplývá, že podniky Společenství, které tyto výrobky vyrábějí, jsou omezením vývozu přímo dotčeny, avšak vývoz výrobků pocházejících ze třetích zemí dotčen není, ani je-li uskutečňován prostřednictvím distribučních podniků usazených ve Společenství. Není sporu o tom, že některé třetí země jako Rakousko, Rumunsko a Norsko uvádějí část své produkce oceli na trh ve Spojených státech prostřednictvím podniků usazených ve Společenství.

15 Pokud tedy jde o omezení vývozu vyplývající z dohody, podniky Společenství vyrábějící ocelové roury a trubky se nenacházejí ve stejné situaci jako podniky distribuční. Za těchto okolností nebyly orgány Společenství povinny zavést v rámci provádění dohody režim, který by výrobce a distributory Společenství stavěl na stejnou úroveň.

16 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobní důvod vycházející z diskriminace mezi distributory a výrobci není opodstatněný. Tento závěr není dotčen okolností, že žalobkyně podle svého tvrzení obvykle získávala dodávky rour a trubek z některých členských států, zejména ze Spolkové republiky Německo, a nikoli z třetích zemí.

17 Předcházející úvahy neznamenaají, že když orgány Společenství zavedly režim licencí pro vývoz rour a trubek na jeden z nejvýznamnějších trhů, nenesly určitou odpovědnost se zřetelem ke zvláštní situaci podniků specializovaných na distribuci těchto výrobků, jak ostatně samy uznaly, když připustily možnost převodu uvedených licencí na distribuční podniky. Pokud by se ukázalo, že tyto podniky jako celek musely nést neúměrnou část nákladů, které lze přičíst omezením na vývozních trzích, bylo by na orgánech Společenství, aby přijaly vhodná nápravná opatření. Ze spisu však nevyplývá, že tyto podmínky byly v daném případě naplněny.

18 Co se týče údajné diskriminace mezi členskými státy, je třeba poznamenat, že dohoda se týká vývozu ocelových rour a trubek vyrobených ve Společenství jako takovém, aniž by rozlišovala mezi jednotlivými členskými státy a odkazovala na tradiční struktury vývozu z těchto členských států. Dohoda stanoví pro Společenství kvótu na vývoz ocelových rour a trubek ve výši 7,6 % odhadované spotřeby Spojených států; nařízení č. 60/85 ukládá Komisi, aby vypočítala množství vyplývající z této kvóty, a ve své příloze III rozděluje tato množství mezi členské státy tím způsobem, že každému z nich přiděluje určitý procentuální podíl z předpokládané spotřeby Spojených států. Nicméně příslušné orgány členských států jsou povinny vydávat vývozní licence mimo jiné s přihlédnutím k „tradičním strukturám vývozu podniků“ a „strukturám vývozu do Spojených států v jeho tradičním rozvržení v průběhu roku“ (čl. 5 odst. 2 nařízení č. 60/85).

19 Za takových okolností příslušelo žalobkyni, aby prokázala, že Rada při rozdělení kvóty Společenství mezi členské státy měla respektovat tradiční struktury vývozu členských států a že v tomto případě překročila prostor pro uvážení, jímž při plnění této úlohy disponuje. Žalobkyně se však omezila na obecné tvrzení – které nijak blíže nerozvedla a které bylo zpochybněno žalovanými orgány – že některým členským státům, zejména Nizozemsku, byla poskytnuta národní kvóta, která je nepřiměřeně vysoká, neboť neodráží tradiční struktury obchodu.

20 Navíc je třeba dodat, že číselné údaje poskytnuté účastnicemi řízení nevykazují žádný citelný rozpor mezi podíly jednotlivých členských států na vývozu ocelových rour a trubek do Spojených států v období před nabytím účinnosti uvedeného nařízení na jedné straně a rozdělením celkové vývozní kvóty Společenství mezi členské státy, jak je stanoveno v příloze III nařízení č. 60/85, na straně druhé.

21 V důsledku toho ani žalobní důvod vycházející z diskriminace mezi členskými státy nemůže být přijat.

22 Z předcházejícího vyplývá, že protiprávnost režimu vývozních licencí zavedeného nařízeními č. 60 a 61/85 nebyla prokázána. Není tedy nutné přezkoumávat, zda jsou naplněny ostatní podmínky potřebné ke vzniku odpovědnosti Společenství.

23 Žaloba proto musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K nákladům řízení

24 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl ve věci úspěch, uloží náhrada nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné jí uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení.**